

V roce 40. výročí vzniku Porty, která v celostátním měřítku již 15 let funguje odděleně, se alespoň na pražské úrovni dokázali pořadatelé domluvit. Letos 12. dubna, podobně jako v některých krajích, se obě finále spojila do jednoho večera a o postupu na Portu do Jihlavy a Trampskou Portu (Tportu) do Ústí nad Labem rozhodovala porota jedna. Tomuto pražskému premiérovému spojení jsem měla tu čest poprvé přihlížet od porotního stolu společně se zpěvačkou Martinou Spurnou(exKvokál), hudebním pedagogem Mirkem Fišarem, kolegou z iFOLK.cz a moderátorem CR Milošem Kellerem, předsedou org. štábu Tporty Jindrou Šrejbrem a Petrem Balíkem Vohnoutem (exMáci).

Průvodcem společného finále byl zkušený tradiční moderátor "Jihlavy" Jihočech Zdeněk Schwager. Jeho způsob uvádění jsem si v minulých letech brala na mušku z reportérské pozice, kdy mně chybělo více informací o soutěžících a naopak přebývalo košilatých a fousatých netových vtipků. Letos podobně jako vloni na strakonickém Jamboree mě a snad i diváky Schwager více uspokojil věcnějšími informacemi. Věnoval se základnímu představení kapel a podrobněji pohovořil o obou celostátních Portách, jejich organizaci i programové nabídce. Na dvojsmyslné fórky nezbývalo tolik času, i když pár otřepaných vtipů (o jitrnici nebo mlíkárně) si neodpustil ani tento rok. Ale celkově už mě způsob Schwagerova moderování netrápil. Možná jsem si zvykla, možná letos uváděl opravdu zasvěceněji.

Než se vrhnu na soutěžící, dodejme, že finále mělo opět punc regulérního festivalu. Jen zhruba 40-ti minutový časový skluz koncertu (zvučil jinak velmi hbitý mistr Pája Jindrák) a dlouhé čekání na výsledky poroty přiblížilo konec finále

Vítěz diváckého hlasování Martin Rous
na ilustr. snímku z letošní FOLKtime party

foto: Vítek Školník Urban ©

hodině duchů. Zájem o Portu dokázali diváci, kteří velice slušně zaplnili hlediště a svá místa opouštěli celkem výjimečně. (Srovnání s návštěvou českého finále Konkursu Zahrady v Divadle za plotem, kde hlediště po tři dny zůstávalo poloprázdné. Na Bohnice si asi pražský divák nezvykl.) Ze základního kola postoupilo do společného finále 11 skupin, 3 jednotlivci a jedno duo, 13 z nich usilovalo o postup na obě Porty, držitelé loňské Porty Nestíháme soutěžili jen o postup na Tportu, Martin Rous tam již má postup jistý z podbrdského oblastního kola a v Praze hrál o Jihlavu. [Výsledky](#) už znáte a víte, že postoupili. Věnujme se nyní jednotlivým formacím,

tak jak se ve Mlejně představily.

Zahajoval **Qjeten**, zahrál standardní folk ozdobený mandolínou a flétnou. Zněl docela příjemně, jen pocitové texty podle mě postrádají sdělení a chápu je jako nejslabší článek jinak sympatického projevu kapely. Qjeta Krejčová si tentokrát pohlídala zpěv i ve vypjatých polohách a postup do jihlavského semifinále jim neunikl. Duo **Nestíháme** téměř zhyponotizovalo celý sál. V naprosté pohodě zahájili Řepkovým loňským překladem písně Paula Simona

padá stín

s podmanivě znějícím dvojhlasem Petra a Honzy s jemným kytarovým doprovodem. Poté připomněli dvě starší písně,

Sošku

(Bílý růže) a po všech stránkách silnou, byť lehce depresivní píseň

Málo je času

. Nedávno si ji s nimi zahrál i Vladimír Merta v domovské Kavárně pod Vesuvem. V případě **Nestíháme** se rozhodnutí poroty shodlo i s pořadím v diváckém hlasování.

Hanka Čechovou

zpočátku potrápila tréma, naštěstí ji během první písně opustila a pak již vynikl její zajímavý zpěv s výrazem v šansonově laděných písních. Hlas zněl příjemně i ve výškách s mírným vibrátem, jen mě, zřejmě vinou mé hlavní profese, rušila příliš tvrdá artikulace hlásek N a D. Hanka skládá melodie, texty jí píše Honza Novák, kolega z překladatelské branže, a vyzpívala si účast v jihlavském semifinále.

Petr Feikl s přáteli

se tentokrát příliš nepotkal. Pravděpodobně příležitostné bluegrassové sdružení zvládlo nejsevěřeněji Feiklovu skladbu Oči tvé. Ani folková

Oáza

s klávesami a flétnami a poněkud nejistými výkony zpěvaček nepřesvědčila. Teprve třetí skladba

Láska zůstává

dál naznačila, proč je porota do pražského finále poslala. Bluesový

Fanda Panda a spol.

se po loňském sólovém výstupu s halfplaybackem obklopil triem spoluhráčů.

Blues barové židle

by se snad dobře poslouchalo v opravdovém baru, na Portu to nestačilo.

O **Martinovi Rousovi**, rockerovi a někdejšímu členu tria Narcis, jsem se již zmiňovala. Brilantní kytarista píše tématicky i rytmicky různorodé skladby. *Magdalénu, Těla a lehce angažovaný*

Brouček-tek

odzpíval dynamicky s naléhavostí v hlase a našel se i ve výrazu, který jsem dříve nenacházela. Působil sugestivně a opět přesvědčil porotu i diváky, kteří mu dali nejvíce hlasů. Postup

Panelákových fotrů

pro mne nebyl překvapením. Panelfotři jsou originál, s kamennými tvářemi předhodili divákům arabskou melodiku

Atentátníka

v hypermarketu s náloží ve vnitřnostech vyrobenou pivem pochybné kvality. Kalhoty si stáhli z internetu v písni

Procesor

a vše pojistili i vizuálně protestním rapem

Krtek

.

Kámen úrazu

mi znovu potvrdil, že jejich písničky s melodií a náladou častěji vítězí nad pěveckými výkony.

Snad jen v

Když se stmívá

byla

Blanka Matoušková intonačně jistější, než když jsem ji slyšela naposledy. I když chuť k hraní na postup nestačí, jejich folk - blues působí sympaticky.

Crossband

je čtveřice mladíků z Nymburka s akusticko - elektrickým bigbítkem s bicími. Nejvíce se mi líbila

Zahrada

, která úspěšně vítězila i v Bonanze na Country Radiu. Crossband převedl ve třech skladbách přímočarou pohodovou až lehce taneční a chytlavou muziku a byl jednou z kapel, které jsem postup přála. Tak třeba příště. Určitě si je přijdu někam poslechnout. Kytaristku

Danu Houdkovou a

Stejnou krev

také vyhledám. Syrovost jejího projevu a písňě

Korpulentní blues

,

Hadí muž

a

Nezasněží

působily až vyzývavě a provokativně. Foukací harmonika Honzy Václavíka a rytmická velesouprava s bongy, věčným deštěm a dalšími harašítky dlouhovlasého Marcela Jakubovie dodala skladbám punc přesvědčivosti.

Hodný strýček **Michal Knébl** jako první na světě zvládá housle a foukací harmoniku zároveň. Pro milé děti měl nachystanou pohádku o zachráněné, byť lehce natrávené

Karkulce

. Trpícím ženatým středňákům naznačil vyřešení problémů osvobozujícím rozsudkem v

Soudci

, a první nejsilnější a neopakovatelný erotický zážitek pubertálního "pitomce" zapěl a "na hubu" zatroubil v songu, který mě vždycky dostane -

Když si pod katedrou naše mladá úča přehodila nohu přes nohu

. Michal balancuje na nabroušeném ostří, jeho humor je více než lechtivý, slovník a výrazové

prostředky méně než vybrané, ale ve druhém plánu naleznete nadhled životem otřískaného padesátiletého kluka, který si nezapomněl hrát. Folkové trio

Krátká předehra

je jakási električtější podoba Šantré, ovšem bez zpěvačky Inčina kalibru. S plíhalovskou elektrickou kytarou zpívajícího Jana Rejhona, výtečnou melodickou baskytarou Petra Babece a s Klárou Cimbalníkovou trio působilo velmi kompaktně a přesvědčivě v pocitových písních *Svatej Martin*

,
Volný pád

a
Tančím

. Acapellové

Bluestone

tvoří Tereza Palečková - alt, Vendula Pavlíková - alt a Zuzana Sladká - soprán. Šíři svého repertoáru trio naznačilo třemi skladbami. Swingovkou

Alexander's Ragtime Band

, brazilskou

La estrella azul

a evergreenem Jaroslava Ježka

Život je jen náhoda

. Interpretačně promyšleným trojhlasem s lehkostí a opět s úsměvem na tváři. O postupu

Načas

do Jihlavy i Ústí nepochyboval snad nikdo. Jejich

Tmavana

získala i autorskou Portu. Melodický zpěvný folk, načasovský švih, přesvědčivost ve zpěvu Michala Pravce, sezpívané hlasy a nasazení, prostě paráda. Načas se stal příslovečným bonbónkem na finálovém Portovním dortu.

Zatímco porota sčítala postupové hlasy, publikum v sále potěšili loňští držitelé interpretační a autorské Porty z Jihlavy - **Bára Koubová a Patrik Henel**. Poté byly vyhlášeny výsledky a předány Porty, které otevřely vítězům "bránu" na celostátní měření sil v Ústí ve dnech 23.- 25. června a 2.-5. července v Jihlavě.